

Najvtipnejší z vtipných **TERRY
PRATCHETT**

DRAKY
zo Strašihradu

DRAKY

zo Strašihradu

Najvtipnejší z vtipných **TERRY**
PRATCHETT
wádza

DRAKY
zo Strašihradu

slovart

Prvý raz vyšlo ako *Dragons at Crumbling Castle*
vo vydavateľstve Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited
Copyright © Terry and Lyn Pratchett 2014

Artwork © Mark Beech

Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited.

Text copyright © Terry and Lyn Pratchett 2014

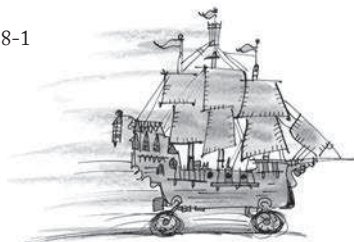
Translation © Vladislav Gális 2015

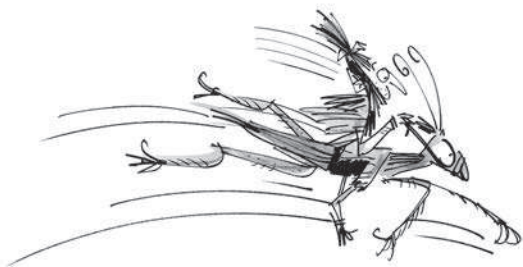
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už
elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného
systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1428-1

www.slovart.sk

*Venujem Colinovi za to, ako usilovne a dlho doloval
v zaprášených skrinkách, až napokon vyhrabal texty,
ktoré som starostlivo ukryl a náročky uvrhol do zabudnutia.*

*A tiež svojmu mladšiemu ja, ktoré tieto príbehy
považovalo za celkom dobré...*

Ach jaj, dnes by som mu vedel povedať svoje!

OBSAH

Úvod	9
Draky zo Strašihradu	13
Megazrnko	37
Ako sa chytá dátha	61
Príbehy o Koberčanoch	67
Korytnačka Herkules	117
Pračlovek Doky	133

Veľké preteky	149
Ďalší príbeh o Koberčanoch	171
Báječný vajcotanečný šampionát	209
Nudný rytier Edwo	235
Autobus 59A cestuje v čase	257
Snežný muž	285
Príšera z Černokňazníc	321
Santa si hľadá prácu	337

ÚVOD

Všimnite si planétu, ktorá sa krúti vo vesmíre...

Všimnite si malú krajinu na jej severnej pologuli – Veľkú Britániu.

Zostúpte ešte nižšie... a na západnom okraji Londýna uvidíte grófstvo Buckinghamshire. Samé dedinky a klukaté vidiecke cesty.

A ak by ste sa zároveň dokázali vrátiť v čase, presnejšie do polovice šesťdesiatych rokov dvadsiateho storočia, možno by ste na jednej z týchto ciest zbadali mladíka na motorke. Vo vrecku na bunde by mal zápisník a pero.

Ten mladík som ja. Reportér zelenáč, zamestnanec novín *Bucks Free Press*, ktorý píše reportáže o miestnom dianí. Ak som mal šťastie, poslali ma na dedinský jarmok. Veď to poznáte: chlapi si pchajú do nohavíc lasice, ľudia lovia z vedier žaby, kde-tu sa z kopca kotúľa syr...

Veru, vtedy sme si vedeli užiť zábavu. A ja som sa popri nej naučil písať iba tým, že som hltal knihy, koľko som ich len vládol dovliecť z knižnice domov. Časom som sa pustil do písania príbehov pre mladých čitateľov. Každý týždeň vychádzali v novinách.

V tejto zbierke je výber z nich. Sú o drakoch a čarodejníkoch, radných pánoch a starostoch, o dobrodruhovi, ktorý bol náhodou korytnačkou, o príšere z jazera a k tomu sa pridá zopár špicatých klobúkov a zaklínadiel (tu a tam dokonca fungujú, ako majú). Z nie-

ktorých príbehov, ktoré vám tu predkladám, vznikol môj prvý román *Koberčania*.

Tak teda obráťte stránku a začítajte sa do príbehov, ktoré som napísal ešte pred dvadsiatkou. Dostávate ich v takmer rovnakej verzii, v akej vyšli prvý raz, hoci moje dospelé ja sa ešte pohralo s pár drobnosťami – tu ubralo, tam pridalo, hentam neodolalo poznámočke pod čiarou, a iba preto, že moje mladšie ja nebolo ešte ani zďaleka také bystré, na aké neskôr vyrástlo.

A predsa sú tí dvaja – naivný mladík na motorke a dospelý bradáč v čiernom klobúku – jedným a tým istým človekom. Obaja sme vždy túžili len po tom, aby sme mohli písať pre ľudí, ktorí sú dosť starí, aby porozumeli.

A popritom popustili uzdu fantázii...

Terry Pratchett

Wiltshire 2014

DRAKY ZO STRAŠIHRADU

Za čias kráľa Artuša nevychádzali noviny, chodili len obecní hlásnici a z plných pľúc vykrikovali, čo je nové.

Kráľ Artuš raz v nedeľu ráno sedel v posteli a jedol vajíčko, keď dnu vtrhol nedeľný hlásnik. Vlastne ich tam vtrhlo niekoľko: ilu-

strátor mal kresliť obrázky, šašo mal vtipkovať a nízky mužiček v pančuchách a kopačkách plnil funkciu športovej stránky.

„**DRAKY VTRHLI DO STRAŠIHRADU!**“

zahulákal Titulkár nazývaný aj Palčiak a potom tichšie dodal: „**Viac si vypočujete od deviatej strany.**“

Kráľovi Artušovi od ľaku vypadla lyžička. **Draky!** Jeho rytieri boli práve na výpravách, všetci okrem sira Lancelota – a ten sa vybral na dovolenku do Francúzska.

Dobehla Deviata strana, odkašlala si a vyhrkla: „Tisíce ľudí si ratujú útekem holý život.“

Rodina zelených drakov drancuje a vypaľuje okolie Strašihradu...”

„Čo s tým urobí kráľ Artuš?“ dôležito sa opýtal Editoriál. „Pýtam sa, načo platíme dane? Ľud Kamelotu žiada činy...”

„Vyhod'te ich a každému dajte štyri pence¹,“ prikázal kráľ Artuš sluhovi. „Potom zavolajte strážu.“

O čosi neskôr ešte v ten istý deň vyšiel kráľ na nádvorie.

„Ehm, chlapi,“ vyhlásil, „potrebujem dobrovoľníka.“ Potom si posunul okuliare. Na nádvorí bol okrem neho len chlapec v priveľkej krúžkovej zbroji.

„Ralf sa hlási, pane!“ ozval sa chlapec a zasalutoval.

„Kde sú všetci ostatní?“

¹ Za čias kráľa Artuša to bolo oveľa viac peňazí, než sa zdá dnes. Človek si za štyri pence kúpil aspoň čašu medoviny a kusisko kozľaciny.

„Tom, John, Ron, Fred, Bill a Jack sú na péenke,“ odpočítaval na prstoch chlapec. „William, Bert, Joe a Albert majú dovolenku. James šiel navštíviť starú mamu. Rupert sa vybral na lov. A Eric...“

„Tak dobre,“ mávol rukou kráľ. „Ralf, nechcelo by sa ti zájsť do Strašihradu? Krásna príroda, vynikajúca strava, stačí zabiť iba pár drakov. Môžeš si požičať moje náhradné brnenie – je trochu veľké, ale hrubé...“

A tak Ralf osedlal svojho somára, pískajúc na ňom prešiel po padacom moste a zmizol za horami. Keď sa ocitol mimo dohľadu kráľa, vyzliekol si brnenie a schoval ho za živý plot, lebo vrzgalo a išiel sa v ňom uvariť. Obliekol si svoje normálne šaty.

Vysoko na zalesnenom kopci sedel na koni ktosi v brnení čiernom ako uhoľ. Hrozivo gánil

na chlapca, ktorý prešiel popri ňom, potom popchol veľkého čierneho tátoša a vyrazil za ním.

**„STOJ, AK TI JE
ŽIVOT MILÝ! SOM
RYTIER Z VYDIER!”**

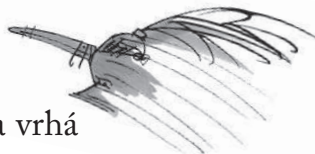
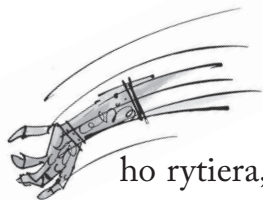
zvolal hlbokým hlasom a tasil čierny meč.

Ralf sa obzrel. „Prepáčte, pane,“ oslovil rytiera, „ide sa tadiaľto k Strašihradu?“

„Uhm, vlastne áno,“ rozpačito prikývol rytier, no potom si spomenul, že jeho povinnosťou je naháňať strach, nuž ešte zrýchlil a pokračoval dunivým hlasom:

**„ALE NEDÔJDEŠ
TAM, AK SO MNOU
NESKRÍŽIŠ MEČ!”**

Ralf vytreštenými očami pozoroval čierne-

ho rytiera, ako zoskakuje z koňa a vrhá sa k nemu, mávajúc čiernym mečom.

„Vzdaj sa!“ zreval rytier, vzápätí sa potkol o králičiu noru a dopadol na zem s takým rinčaním, ako keby vybuchla plechárska dielňa. Úlomky brnenia lietali na všetky strany.

Zavládlo ticho, potom sa samočinne odskrutkovala prilba a Ralf zistil, že rytier z Vydier je krpáň. Alebo má aspoň neuveriteľne malú hlavu.

„Pardon,“ hlesol rytier. „Mám ešte jeden pokus?“

„To rozhodne nie!“ Ralf vytasil hrdzavý meč. „Ja som zvíťazil. Ty si spadol prvý.² A žiadny rytier z Vydier. Odteraz sa voláš rytier z Vedier, aby si trochu skrotol. Si môj zajatec!“

Brnenie sa opäť rozrinčalo a rytier z Vedier z neho vyliezol zadným núdzovým výcho-

² V tých časoch to bolo tak. Kto spadol prvý, prehral súboj. Stavím sa, že ste to vedeli.

dom. Jeho hrozivé čierne brnenie bolo trikrát toľké čo on.

A tak Ralf na svojom somárovi ďalej putoval k Strašihradu a za ním na veľkom čiernom tátošovi klusal rytier z Vedier. Zakrátko sa skamarátili, lebo rytier z Vedier poznal veľa vtipov a pekne spieval. Predtým ako sa stal rytierom, vystupoval v cirkuse.

Na druhý deň stretli čarodejníka, sedel na mílniku a čítal knihu. Ako všetci čarodejníci mal dlhú bielu bradu, špicatý klobúk,³ niečo ako nočnú košeľu počarbanú všakovakými znakmi a zaklínadlami a dlhé špicaté topánky. Teraz si ich však vyzul a vetral si nohy v červených ponožkách.

„Prepáčte, pane,“ oslovil ho Ralf, lebo s čarodejníkmi sa treba zhovárať úctivo. „Idem dobre k Strašihradu?“

³ Bez špicatého klobúka by sa nijaký čarodejník, ktorý má trochu sebaúcty, neukázal na verejnosti. Iba čo sa im ťažko vchádza do nízkych dverí, a tak im na staré kolená od toľkého krčenia hrozia boľavé kolená.

